

הענינה

יפורו של הברוקר יוסף (יוסי) שטרומן נשמע כאילו הוא תסריט קץ מיספר 3. שטרומן, מנהל חברת דנור-ניירות והשקעות בע"מ, פגש בשלהי שנות ה-70 את האחרון בשני אנשי-עסקים יים, הקבלן שלום אהרון גניש וז'וזף, מונה שפירא. דיכרי שטרומן באו אליו השניים עה שלא יכול היה לרכוש להם את מניות החברה כיריהם את מניות חברת מקט הנסחרת יסה. החברה הוציאה לציבור 3.4 מיליון ערך נקוב מניות. גניש ושפירא, על-פי טענת יוסף, אמרו לו שהם מחזיקים 3 מיליון, כך שיש להם השפעה מכריעה החברה. הם אמרו כי הם מעוניינים ות את שאר המניות. לדיכרי יוסף, אמרו לו השניים שהם באו

להשכונות אלה את כל מניותיהם בחברת מקט. שטרומן סיפר לחבריו, שכבר בשלב הראשון לא עמדו גניש ושפירא בהבטחותיהם. הם לא העבירו בזמן כספים לכיסוי הוצאות כמתחייב, ואם לא די בזה, הם הורו על סגירת החשבונות שפתחו. כך נאלצו לקרר חותיו של שטרומן לממן את רכישת מניות מקט. הפרשה הגיעה לשיאה בחודש מאי 1983. או החלו מופיעים בשוק היצעים גדולים של מקט, שהפתיעו את שטרומן. הוא סבר שאלה אינן מניות שהחזיקו משקיעים אלמונים, אלא של שותפיו להשתלטות על מקט. הוא חיפש את גניש ושפירא, וגילה לתדהמתו שהם עזבו את הארץ למונטה-קרלו.

אזוניה שפירא ושלום אהרון גניש הציעו לברוקר עיסקה שהוא לא יכול היה לסרב לה: להרוויח מיליונים במכה אחת. אבל המכה ירדה עליו...

יו להציע לו שותפות ברכישת כל יות מקט. כלומר: הוא ירכוש מהם צית ממה שיש להם, ואחר-כך, וחות משותפים, הם יקנו את חורה" שנמצאת בשוק, שטרומן, כאיש-עסקים צעיר, ברק הגב הפיננסי של החברה. מקט היא חברת טכסטיל מייצרת כבעלות מישפחתו של זליג צקי. החברה מייצרת בגדי-עור, יד ספורט ומחנאות. החברה מייצאת שנה בשישה מיליון דולר. בחודש מרס הפכו מונה שפירא שתו, דליה, בעלי עניין בחברה, 12 בידיהם עשרה אחוז מהשליטה ש אחוז מהחן.

אחרי-כך יפעלו שני הצדדים, כמיסגרת דנור לרכישת שאר מניות מקט שבידי הציבור, בשער מינימום של 2400 נקודות. גניש ושפירא אף התחייבו להפקיד סכום התחלתי של מיליון שקל, כדי שדנור תוכל לרכוש את מניות מקט שבידי הציבור. שטרומן סיפר למקורביו, שהוא היה בטוח שזו עיסקת חייו, ושזו השקעה טובה עבור לקוחות חברתו. אחרי שהשלושה הסכימו על פירטי העיסקה, רכשו שטרומן וחברתו מיליון שקל ערך נקוב מניות מקט. עבור לקוחותיה, שער שעמד סביב 2700 נקודות, בסכום שהיה שווה או

כ-700 אלף דולר. מחירו של דולר אחד באותה תקופה היה 40 שקל. שטרומן שילם את הסכום הענק במזומנים ובהעברת כעלות על מניות בנק אדנים שהיו ברשותו. מניות נוספות, בערך נקוב כולל של 150 אלף שקל, נקנו בשער דומה לזה של הרכישה הראשונה, בעיסקה שבוצעה מחוץ לבורסה באמצעות חברת הברוקרים בטוחה. לטענת מנהל חברת דנור פתחו גניש ושפירא חשבונות לניהול ניירות-ערך באותה חברת-בת של בנק לאומי שבאמצעותה ניהלה חברת דנור את תיקי השקעותיהם של לקוחותיה. הם אף התחייבו להעביר

מתוך תחושת אחריות לבעלי תיקי ההשקעות בדנור החל שטרומן רוכש את המניות, כדי למנוע ירידת שערים דרסטית, אך מכיוון שההצעים היו רבים מאוד ובשערים גבוהים, הוא נקלע לקשיי מימון. כשהוא אחוז זעם, הסביר שטרומן שהשניים פשוט רימו אותו. בהתחלה מכרו לו חלק ממניותיהם במחיר גבוה ואילו את השאר מכרו בבורסה, ועוד אילצו אותו לרכוש בשערים גבוהים. העולם הזה פנה, כמוכן, לגניש ולשפירא לשמוע מה יש בפיהם. השניים לא הופתעו מהשאלות שכוונו אליהם. גם אליהם הגיעה השמועה (המשך בעמוד 66)

עיסקת חיים

כ שלב זה, לדיכרי שטרומן, הגיעו גניש ושפירא להסדר איתו. בשלב הראשון של תוכנית חלוקת המניות, היתה דנור אמורה לרכוש מיליון שקל ערך נקוב מניות של מקט. שנמצאות בידי גניש ושפירא.